

foreliggende Finantslovsforslag er en virkelig tilfredsstillende Balance. Jeg maa da her begynde med at nævne, at naar den opsummerede Indtægt viser sig at være 400,000 Rbd. mindre end den opsummerede Udgift, da er det ingenlunde dette Punkt, som for mig er det egentlig Afgjørende. Thi for det Første maa det jo indrømmes, at denne Sum i og for sig ikke er saa overordentlig stor, at der kan tillægges den nogen særdeles Betydning, og dernæst tror jeg ogsaa, at man kan og maa tage noget Hensyn til, at der har været en Fremgang i vor Kassebeholdning i det sidst afsluttede Finantsaar, en Fremgang, som i alt Fald noget maa dæmpe de Betænkkeligheder, som man kunde nære ved den anførte Underbalance. — Men min Dom over det foreliggende Finantslovsforslag og Grunden til, at jeg her i dette Thing, ligesom jeg har gjort det i det andet Thing, maa erklære det for aldeles utilfredsstillende, hviler derpaa, at jeg finder, at der er en Tilbagegang i Statens Formue i det her foreliggende Finantslovsforslag derved, at der er foreslaaet optaget et Beløb af ca. 5,751,000 Rbd. af vor Formue til dermed at afholde Udgifter til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gjæld til et Beløb af ca. 7,580,000 Rbd. Det er disse to Poster overfor hinanden, som volde mig meget store Betænkkeligheder, og jeg skal da nu sige de Herrer, hvorfor de hos mig som Finantsminister volde en afgjort Betænkkelighed.

Hovedgrunden dertil er da den, at der under den anførte betydelige Udgift i § 26 af 7½ Million til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gjæld, er to store Poster, der bevirke, at Summen voxer saa høit op, som jeg ikke kan Andet end finde ere af den Bestaaenhed, at der bør gives Finantserne Dækning for dem paa anden Maade end ved Forbrug af gode Aktiver. — Den ene af disse Poster er den, der staar opført som: „I. a. Afdrag paa den indenlandske Gjæld 3,100,000 Rbd.“ Jeg maa herved bemærke — jeg veed ikke, om ærede Medlemmer saa nøie have fulgt For-

handlingerne i det andet Thing, at det er Dem bekendt —, at disse 3,100,000 Rbd. dog ikke maa forstaaes som fulde 3,100,000 men rettere som 2,100,000 Rbd. De skrive sig nemlig fra en Gjæld paa 3. Millioner, som vi stiftede i Aaret 1870, men hvoraf det imidlertid ikke blev nødvendigt at realisere den ene Million, saaledes at den Gjæld, der virkelig blev stiftet, kun som sagt er 2,100,000 Rbd. Men nu siger jeg, at denne Gjæld er det urigtigt af os at ville dække ved Reserverfondens Midler, i det Mindste fuldstændig. Den stiftedes nemlig væsentlig af to Aarsager. Den stiftedes dels paa Grund af de Rustninger, som vi maatte foretage i 1870. — hvilken Udgift vi ikke havde Gyde til at afholde af Statens løbende Indtægter — og dels som en Følge af, at der ikke i 1869 blev voteret nogen Indkomstskat, idet der derved fremkom en Mangel i vore Indtægter, som vi maatte stræbe efter at faae dækket. Jeg siger altsaa, at man ikke bør stille den Fordring til Finantserne, at den Gjæld, som saaledes den Gang stiftedes paa Grund af manglende Resourcer, nu i sin Helhed skal dækkes af Statens Formue. Den er meget mere et Tilgodehavende, som Finantserne saa at sige have hos Folket fra den Tid, og dette Tilgodehavende bør det saaledes dække. — Den anden større Post, som Talen er om, er det hele Affnit, som findes i § 26 under II., og som indbefatter Udgifterne dels til de jydskke Jernbaner, dels til Søbjerg Havn og dels til adskillige andre Foretagender i det Offentliges Interesse. Med Hensyn til dette Punkt kan jeg væsentlig henholde mig til de Betragtninger, som blev fremførte af det ærede 5te kongevalgte Medlem, som havde Ordet først (André), idet han nemlig gjorde opmærksom paa, at disse Foretagender vel ganske vist vare meget vigtige og meget værdifulde, men at de netop som Aktiver betragtede havde en vis Svagthed. Dette er netop ogsaa min Mening om dem. Man kan jo i saa Henseende danne sig meget forskellige Forestillinger. Det er ingenlunde min